

Meghívásunk: remény magvait vetni és békét építeni

A Szentatya, Ferenc pápa üzenete
a hivatások 61. világnapjára

2024. április 21.

Kedves Testvéreim!

A hivatások világnapja minden évben arra buzdít bennünket, hogy elgondolkozzunk a meghívás értékes ajándékán, amelyet az Úr mindannyiunknak, az ő hívő népének kínál, hogy szeretettervének részesei legyünk és a különböző életállapokban testet öltjön az evangélium szépsége. Az isteni hívás meghallása távolról sem mondható egy kívülről, esetleg egy vallási eszmény nevében ránk kényszerített kötelességnek, sokkal inkább a legbiztosabb mód arra, hogy tápláljuk a boldogság iránt magunkban hordozott vágyat: életünk akkor teljesedik ki, ha felfedezzük, kik vagyunk, milyen adottságaink vannak és milyen területen tudjuk azokat hasznosítani, milyen úton tudunk a szeretet, a befogadás, a szépség és a béke jelévé és eszközévé válni a konkrét élethelyzetekben.

Ez a világnap mindig szép alkalom arra, hogy az Úr iránti hálával megemlékezzünk azoknak az embereknek a hűséges, mindennapi és gyakran rejtve maradó elkötelezettségéről, akik ezt az egész életüket érintő elhívást elfogadták. Azokra az édesanyákra és édesapákra gondolok, akik nem önmagukat helyezik előtérbe, és akik nem engedik, hogy elsodorja őket a divatos felszínesség, ehelyett életüket szeretettel és önzetlenül a kapcsolatok ápolására teszik fel, megnyílnak az élet ajándéka előtt, gyermekeiket és növekedésüket szolgálják. Azokra is gondolok, akik odaadással és az együttműködés szellemében végzik munkájukat; azokra, akik különböző területeken és módokon elkötelezetten munkálkodnak egy igazságosabb világ, gazdaság és politika, egy emberibb társadalom építésén: minden jóakarató emberre, aki a közjó szolgálatának szenteli magát. Gondolok itt a megszentelt életet élő személyekre is, akik életüket az Úrnak szentelik akár az imádság csendjében, akár az apostoli tevékenységben, néha határhelyzetekben és a perifériákon, energiát nem kímélve, kreatívan élnek a karizmájukat és szolgálatára állnak mindazoknak, akikkel találkoznak. Azokra is gondolok, akik elfogadták a felszentelt papságra szóló meghívást, és arra szentelik magukat, hogy hirdessék az evangéliumot és megtörjék életüket az eucharisztikus kenyérrel együtt testvéreikért, hogy vessék a remény magvait és feltárják Isten országának szépségét.

A fiataloknak, különösen azoknak, akik idegenkednek az Egyháztól vagy bizalmatlanok vele szemben, azt szeretném üzeni: hagyjátok, hogy Jézus lenyűgözzön benneteket, és bátran tegyétek fel neki fontos kérdéseiteket. Az evangéliumot olvasva engedjétek, hogy zavarba hozzon az ő jelenléte, amely mindig jó értelemben vett válságba sodor bennünket. Ő mindenkinél jobban tiszteli szabadságunkat, nem erőlteti ránk magát, hanem felajánlja közelségét: adjatok neki helyet életetekben, és boldogságot fogtok találni követésében – és ha kéri, akkor önmagatok teljes odaajándékozásában.

Úton lévő nép

A karizmák és hivatások sokszínűsége, melyet a keresztény közösség elismer és támogat, hozzásegít keresztény identitásunk teljes megértéséhez: Isten népeként a világ útjain járva, a Szentlélek által inspirálva és Krisztus testébe élő kövekként beépülve mindannyian felismerjük, hogy egy nagy család tagjai vagyunk, az Atya gyermekei és egymás testvérei. Nem önmagukba zárt szigetek vagyunk, hanem az egész részei. A hivatások világnapja ezért a szinodalitás jegyeit viseli magán: sokféle karizma van, és arra kapunk meghívást, hogy meghallgassuk egymást és együtt járjuk az utat, hogy felfedezzük egymás karizmáját és felismerjük, mire hív bennünket a Lélek mindannyiunk javára.

A jelen történelmi pillanatban ez a közös út a 2025-ös jubileumi év felé vezet. A *remény zarándokaiként* haladjunk a szentév felé, hogy újra felfedezve saját hivatásunkat és kapcsolatba hozva egymással a Lélek különböző ajándékait, Jézus álmanak hordozói és tanúi lehessünk a világban; hogy egy családot alkossunk, mely Isten szeretetében egyesül, s amelynek tagjait a szeretet, a megosztás és a testvériség köteléke kapcsolja össze.

Ezt a világnapot az imádságnak is szenteljük, különösen is kérve az Atyától szent hivatásokat országának építésére: „Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratásra” (Lk 10,2). Az imádság pedig – mint tudjuk – inkább hallgatásból, mint az Istenhez intézett szavakból áll. Az Úr szól a szívünkhöz, és arra vágyik, hogy azt nyitottnak, őszintének és nagylelkűnek találja. Az ő igéje Jézus Krisztusban testté lett, aki kinyilatkoztatja és teljes mértékben közli velünk az Atya akaratát. Az idei, 2024-es év, melyet a jubileumi évfordulóra való felkészülés jegyében éppen az imádságnak szentelünk, arra hív, hogy fedezzük fel újra annak felbecsülhetetlen ajándékát, hogy képesek vagyunk az Úrral szívbeli párbeszédet folytatni és hogy így a remény zarándokaivá váljunk, mert „az ima a remény első ereje. Imádkozol, és a remény nő, halad előre. Azt mondanám, az ima megnyitja az ajtót a remény előtt. A remény megvan, de az imámmal kinyitom előtte az ajtót” (*Ferenc pápa katekézise*, 2020. május 20.).

A remény zarándokai és béketeremtők

De mit jelent *zarándoknak* lenni? Aki zarándoklatra vállalkozik, mindenekelőtt világos *célt* keres, amelyet mindig a szívében és az elméjében hordoz. Ugyanakkor ahhoz, hogy elérje ezt a célt, a *jelen lépésre* kell koncentrálnia, ehhez pedig az kell,

hogy könnyű legyen, megszabaduljon a felesleges terhektől, csak a legszükségesebbeket cipelje magával, és mindennap megküzdjön azért, hogy a fáradtság, a félelem, a bizonytalanság és a sötétség ne akadályozza a haladásban. Zarándoknak lenni tehát azt jelenti, hogy nap mint nap újra útnak indulunk, *mindig újrakezdünk*, visszanyerjük a lelkesedést és az erőt, hogy végigjárjuk az út egyes szakaszait, melyeken a fáradtság és a nehézségek ellenére mindig új távlatok nyílnak meg, és ismeretlen látképek tárulnak fel.

A keresztény zarándoklat értelme pontosan ez: útra kelünk, hogy felfedezzük Isten szeretetét s egyúttal felfedezzük önmagunkat is egy belső utazáson keresztül, de mindig a kapcsolatok sokféleségétől ösztönözve. Azért vagyunk zarándokok, mert meghívást kaptunk: meghívást arra, hogy Istent és egymást szeressük. Így földi utunk vége soha nem az értelmetlen erőfeszítés vagy a céltalan vándorlás; ellenkezőleg, a hívásra válaszolva mindennap megpróbáljuk megtenni a lehetséges lépéseket egy új világ felé, amelyben majd békében, igazságosságban és szeretetben élünk. A remény zarándokai vagyunk, mert egy jobb jövő felé törekszünk, és elkötelezzük magunkat annak építésére.

Végső soron ez minden hivatás célja: a remény emberévé válni. Egyénként és közösségként, a karizmák és szolgálatok sokféleségében mindannyian arra vagyunk hivatva, hogy „testet és szívet adjunk” az evangéliumi reménynek egy olyan világban, amelyet korszakos kihívások jellemeznek: a darabokban zajló harmadik világháború fenyegető eszkalálódása; a jobb jövő reményében hazájukat elhagyó migránsok sokasága; a szegények számának folyamatos növekedése; bolygónk épiségének visszafordíthatatlan pusztulása. És ott vannak még a mindennapok nehézségei, melyek azzal a veszéllyel járnak, hogy rezignálttá és kishitűvé tesznek bennünket.

Ezekben az időkben tehát döntő fontosságú számunkra, keresztények számára, hogy reménnyel tekintsünk a jövőbe, hogy a ránk bízott hivatásnak megfelelően gyümölcsözően dolgozhassunk Isten országának, a szeretet, az igazságosság és a béke országának szolgálatában. Ez a remény – amint Szent Pál biztosít róla – „nem csal meg” (Róm 5,5), mert az Úr Jézus megígérte, hogy mindig velünk marad és bevon bennünket a megváltás művébe, melyet minden ember és az egész teremtés „szívében” akar véghezvinni. Ez a remény Krisztus feltámadásában találja meg hajtóerejét, amelyre igaz, hogy olyan „életerő lakik benne, amely átjárta a világot. Ahol úgy látszik, hogy minden meghalt, ott apránként mindenfelől a feltámadás csírái jelennek meg. Olyan erő ez, amelynek nincsen párja. Igaz, sokszor úgy látszik, mintha Isten nem létezne: nem csillapodó igazságtalanságokat, rosszaságokat, közömbösséget és könyörtelenséget látunk. Azonban bizonyos az is, hogy a sötétség közepette mindig felfakad valami új, ami előbb vagy utóbb termést hoz” (*Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 276). Pál apostol is megerősíti, hogy „reménységben” üdvözülünk (vö. Róm 8,24). A húsvétban megtörtént megváltás reményt ad, biztos, megbízható reményt, amelynek birtokában szembenézhetünk a jelen kihívásaival.

A remény zarándokainak és a béke építőinek lenni azt jelenti tehát, hogy létezésünket Krisztus feltámadásának sziklájára építjük, annak tudatában, hogy egyetlen erőfeszítésünk sem hiábavaló az általunk vállalt és megélt hivatásban. A kudarcok

és a bukások ellenére a jó mag, melyet elvetünk, csendben növekszik, és semmi sem választhat el bennünket a végső céltól, vagyis a Krisztussal való találkozástól és az örökkévalóságban egymással megélt testvériség örömétől. Ezt a végső hivatást mindennap elővételeznünk kell: az Istennel és testvéreinkkel való szeretetkapcsolatunk már most elkezd megvalósítani Istennek az egységről, a békéről és a testvériségről szőtt álmát. Senki sem érezheti azt, hogy neki nem szól ez a hívás! A Szentlélek segítségével mindannyian a remény és a béke magvetői lehetünk a magunk kis világában, saját életállapotunkban.

Bátorság a kockázatvállaláshoz

Mindezeket illetően ismét csak azt mondom nektek, amit a lisszaboni ifjúsági világtalálkozón: „Rise up! – Keljetek fel!” Ébredjünk fel álmunkból, lépünk ki a közönyből, nyissuk ki a börtönt, amelybe magunk zárkoztunk be, hogy mindannyian felfedezhessük hivatásunkat az Egyházban és a világban, és mindannyian a remény zarándokaivá és a béke építőivé váljunk! Szeressük szenvedélyesen az életet és kötelezzük el magunkat a környezetünkről és a környezetünkben élőkről való szerető gondoskodásra! Ismétlem: legyen bátorságotok kockázatot vállalni! Don Oreste Benzi, a jótékonykodó szeretet fáradhatatlan apostola, aki mindig a legkisebnek és a kiszolgáltatottak mellett állt, sokszor elmondta, hogy nincs olyan szegény, aki ne tudna adni valamit, és nincs olyan gazdag, aki ne szorulna rá valamire.

Keljünk fel tehát és induljunk el a remény zarándokaiként, hogy a Szent Erzsébetet meglátogató Máriához hasonlóan mi is örömhíreket tudjunk vinni, új életet tudunk fakasztani, testvériséget és békét tudjunk építeni!

Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2024. április 21-én, húsvét negyedik vasárnapján.

Ferenc